

ĐỢI

(Tùy Bút *Nguyễn Văn Chức*, Dalat).

I.

Chàng đứng đó, ở một góc đường. Chếch bên kia đường là ngôi trường nhỏ có những bức tường vôi ngày xưa có lẽ màu vàng. Mưa miên man, miên man, bay hoài, bay hoài. Cùng bên kia đường, ở một khúc quanh, là một bờ cỏ dại có hoa quỳ nở. Mưa bay hoài. Lũ hoa quỳ ướt vàng buồn rười rượi. Mưa cứ bay hoài. Thành phố ấy bỗng mất ý niệm về thời gian và không gian. Đứng hơn là chàng đánh mất ý niệm đó. Vì, chàng đứng đây quá lâu rồi. Chàng đến đây, đứng đây, để ngắm chờ. Nhưng lâu quá. Mà trời thì xám bất biến, còn mưa thì tả tơi bay bất tận. Lắm lúc, chàng lạc vào trong những ý nghĩ vô hướng, và quên mất mình đứng đây để làm gì.

Một câu nhạc văng lên nhẹ nhẹ. Thoạt đầu nó rất mơ hồ. Rồi càng lúc càng rõ nét. Một khúc dương cầm. Câu nhạc đầu bản Nocturne No. 1 của Chopin. Thật lạ. Góc phố này chàng quá quen. Quanh đây không nhà nào có dương cầm. Không phải từ máy hát. Hẳn nhiên- vì, cứ mỗi câu nhạc ấy lặp đi lặp lại: "*Sì đô mí là la sol fà...fà...fà...*" Tiếng đàn ướt mưa. Từng nốt ướt sũng rơi xuống chàng. Rơi vào chàng. Từng giọt. Từng giọt lạnh. Buồn. Trong đầu chàng mơ hồ hiện lên hình ảnh một tu viện vắng hoang. Ở đó, trong một căn phòng âm thấp, từng giọt nước nửa khuya thấm từ trần nhà loang lổ đang rụng xuống. Từng giọt. Từng giọt. Một ngọn nến mong manh lay động lúc nào cũng như chực tắt. Ở một góc phòng có một chiếc dương cầm cũ, phím chuyển ngà do năm tháng. Một chàng trai trẻ mảnh dẻ, quá xanh xao. Bàn tay chàng có những ngón dài và gầy quá. Chàng trai cố nén một cơn ho. Cơ thể gầy ốm của chàng cứ run lên. Nhưng từ bàn tay phải của chàng, từ những ngón tay tưởng không còn sự sống kia một dòng thơ chậm chậm ngân lên: "*Sì đô mí là la sol fà fà fà...*" Dòng nhạc như một dòng lệ mà từng hạt, rất chậm, ngại ngần, từ khóe mắt, ứa ra, lẩn. Thầm lặng. Từng giọt. Từng giọt. Có tiếng chân người chậm chạp lên thang. Một giọng đàn bà đầy mệt mỏi, dịu dàng nhưng cương quyết: "*Chopin!*" Có tiếng guốc gõ khua đầu đó trên vỉa hè. Tiếng dương cầm dứt ngang giữa nốt Sol của câu nhạc đang lặp đi lặp lại. Chàng chợt ý thức tiếng dương cầm nọ không từ đâu đến. Nó vang lên từ một tiềm thức đã lâu rồi yên ngủ của chàng. Tiếng guốc gõ làm vỡ ngang giữa nốt Sol. Câu nhạc vỡ giữa chừng...chàng quay lại. Trên vỉa hè, một người con gái tóc dài rồi mưa đang cầm cúi bước đi. Nàng không đội nón. Chiếc áo len mỏng màu trắng ướt mưa ôm vào một dáng thon gầy. Nàng không đội nón. Lúc nàng bước qua, chàng thoáng thấy một đôi mắt đang cúi xuống, khuất dưới hai hàng mi dài đọng những hạt nước to tròn. Nàng bước qua, không ngó chàng. Rồi nàng băng qua bên kia đường, ngang qua ngôi trường, về phía khúc quanh, rồi khuất. Một lúc, có mái tóc nàng như trải trên những đóa quỳ vàng. Tóc nàng và hoa đều ướt. Và trời cứ mưa hoài.

Tại sao tiếng "*Diễm*" lại chợt nảy ra trong trí tưởng của chàng. Rồi câu thơ:

"Có người con gái đẹp như trăng

Mắt xanh là bóng dĩa hoang dại"...

Rồi tiếng "*Diễm*" lại vang âm trong tâm tưởng của chàng. "*Diễm! Diễm!*". Chàng nhắc lại một cách cố ý trong đầu. Mình chưa từng quen biết người con gái nào mang tên ấy. Thế thì tại sao? Ô! Thì ra tại người con gái nọ ngang qua có lẽ đã làm chàng nhớ tới một *Diễm-Xưa* nào đó hay một cái gì rất trữ tình thơ mộng của một đoạn thơ trong sách *Diễm Ca- Cựu Ước*. Mình cả đời vợ vẫn quá- chàng tự nhủ mình.

Mái hiên trên đầu chàng hẹp quá. Mà mưa thì rộng thênh thang. Mái hiên thì ngắn. Mà mưa thì lại quá dài. Mưa không hướng. Vì gió muôn chiều nghĩ ngợi gì mà đôi hết phương này qua hướng nọ. Chàng ướt cả rồi. Người chợt rùng mình vì lạnh. Chàng lục túi. Còn đúng một điều thuốc còng queo trong túi áo. Điều thuốc ướt một bên. Màu giấy bên hông thuốc ướt chuyển qua một màu

vàng nhựa thuốc loang lổ không đều. Còn hút được- chàng nghĩ. Gắn điều thuốc lên môi, chàng ngó quanh tìm người mời nhờ điều thuốc. Mãi chẳng gặp ai. Mà, trời cứ mưa hoài.

Daria nhìn vào gương. Nàng ngạc nhiên thấy đôi mắt mình sao mà mênh mông thế. Appolinaire to lớn, đôi mắt u buồn đang ngồi bên bờ chiến hào, trong đêm, giữa những lần đạn đầy trời mà ngỡ pháo hoa. Chàng đang làm thơ nhớ người tình kiều diễm ở chân trời xa lơ lửng. Tolstoi khắc khoải trước sự vô nghĩa của cuộc đời. Một cuốn Kinh Thánh là vật duy nhất trên chiếc bàn quá rộng. Tolstoi tình cờ lật đúng vào bài thơ thứ năm trong sách Diễm Ca... Tại sao Hemingway tự vẫn giữa tốt đỉnh danh vọng? Tại sao Pushkin lại đầu súng để chết khi còn quá trẻ? Linh hồn quá thương đau của Hàn Mặc Tử giờ đây có được vỗ về xoa dịu bởi bàn tay từ bi của Đức Mẹ Maria? Có phải trái đất vẫn đang quay đều trên một cái trục nghiêng tưởng tượng. Chàng nhắm mắt. Thấy dưới chân mình mặt đất như chao đi. Rất chậm. Rất chậm. Ồ! Quả là trái đất đang quay, trên cái trục nghiêng hai mươi mấy độ gì đó của nó. Mặt đất chao nghiêng. Chàng muốn ngã. Chàng cố gượng. Chàng cố mở mắt ra trở lại. Bụi hoa quỳ vàng ướt ở khúc quanh đường chao nghiêng. Có một bóng hình ai với mái tóc ướt chao nghiêng. Chàng không gượng được nữa rồi. Chàng ngã xuống. Câu nhạc Chopin lại vọng trong đầu. Rất rõ. Rồi, nó dứt ngang, vỡ ngang ngay giữa nốt Sol. Có tiếng ai hét hoảng gọi: "*Chopin!*" Mà, trời cứ mưa hoài.

II

Chàng như bông bèo trôi giạt trên mặt đất ướt, trơn. Không có gì cho chàng bấu víu. Chàng vươn tay tuyệt vọng về phía một đám sa mù bay la đà sát mặt đường. Có một mái tóc từ đầu nghiêng xuống, một mái tóc rối, sũng nước, trôi dài, trôi dài hoài như một giòng sông bất tận. Chàng vươn tay thử níu lấy giòng tóc ấy nhưng sự ấy cũng vô ích như khi chàng níu đám sa mù nọ. Chàng mơ hồ thấy cái trục nghiêng của trái đất. Chàng thử bấu vào nó nữa. Nhưng, vẫn là vô ích như đám sa mù và giòng tóc nọ. Mặt đất trần gian sao mà trơn quá vậy -chàng tự nhủ. Mà sao bao cây cỏ bụi bờ đi đâu hết. Mà sao con đường đầy cộ xe nhà cửa con người nay chìm đâu hết vào trong lòng đất cả. Chỉ còn đơn độc mình chàng, với dư âm của một nốt Sol của câu nhạc đầu trong bài *Nocture Chopin* bị vỡ ngang. Mà, trời vẫn cứ, vẫn cứ mưa hoài...

Appolinaire, trong một tia lửa đạn cắt ngang trời, vụt thấy hiện lên đôi mắt nàng Lise nhìn chàng lạ lẫm. Khắp quanh chàng ló nhố những bóng người ôm súng chạy đủ phương. Chàng ngạc nhiên nhìn sự vô nghĩa nọ đang diễn ra. Đôi mắt của Lise- và lũ người hét hoảng kia có gì liên quan với nhau được nhỉ. Rồi một lũ ô tô buýt ngơ ngẩn khắp những đại lộ Paris như những đàn cừu. Quang Dũng nửa đêm rời doanh trại bước đi rồ dại vào lòng bóng đêm núi rừng Việt Bắc nhớ lạ như lòng bóng dáng Kiều thơm Hà Nội. Hàn Mặc Tử oằn mình vì đau đớn với bàn tay nhỏ máu viết bài thơ gửi Thương Thương. Daria vẫn đứng trước gương soi, sững sờ ngơ ngác vì đôi mắt mình chỉ qua một đêm mà sao bỗng hóa mênh mông thế. Hemingway bất động trên một mỏm đá khơi vơi chìa ra, từ độ cao ngút ngàn, ngoài một biển đen quánh đặc bóng đêm. Ý nghĩ cuối cùng không kịp nữa rồi. Một âm động vang lên để rồi bị lòng đêm và biển sâu nuốt trứng. Thôi! Kệ hấn, Pushkin ơi, đừng vào cuộc đó. Nhưng mà không kịp nữa rồi. Chàng gục xuống vì phát đạn của kẻ ngu xuẩn kia rồi. Thôi, mặc hấn, Pushkin. Về với thơ đi!

Mặt đất sao mà trơn quá vậy. Chàng e mình sắp té ngã ra khỏi trái đất quá. Vì nó vừa trơn trượt, vừa nghiêng nghiêng. Và nó cứ quay chậm chậm. Suối tóc nọ cứ trôi dài mãi nhưng không sao sờ chạm được. Còn đám sa mù thì càng lúc càng tỏa rộng. Nó cứ lan hoài lan hoài che khuất bầu trời- một bầu trời cũng quay nghiêng buồn xám tái tê. Rồi một cơn gió từ đâu vô hướng thổi lên rất dịu dàng ve vuốt. Đám sa mù bay tản mát. Giòng tóc bất tận kia cũng tản mạn bay ngàn muôn sợi mảnh vạt khơi vơi giữa lưng trời. Có một mùi hương dịu quá... Chàng chợt thấy mình vẫn đang đứng đây. Đôi mắt mở. Dưới mái hiên ngẩn không đủ che những sợi mưa dài. Bụi quỳ vẫn nở hoa vàng đầm mưa ở góc đường kia. Người ta vẫn đi lại trên đường. Có một người con gái trẻ lạ lùng

đang bước ngang chàng. Thoáng nhìn chàng bằng đôi mắt sao mà mênh mông thế của nàng Daria. Chàng nhớ ra là mình đang đứng đợi. Mà, trời vẫn cứ mưa, cứ mưa hoài.

Chàng ngó bụi quỳ. Lũ quỳ hoa cũng ngó lại chàng. Hoa quỳ sao vàng quá. Mưa không làm lọt bớt sắc vàng kia mà như lại làm nó vàng lên như màu nắng quái chiều hôm. Điều thuốc ướt mưa vẫn trên môi chàng. Nhưng, vì quá sũng nước mưa nên giấy thuốc rã dần ra. Điều thuốc gãy xuống tự bao giờ. Những sợi thuốc bết lên môi chàng. Đáng quá! Có hai kẻ đi chung dưới một chiếc dù bước chậm ngang chàng. Người con trai nghiêng đầu vào mái tóc người con gái. Người con gái ngó quanh xem có ai để ý hay không và cười ngượng nghịu. Người con trai nói mặc người ta. Người con gái im lặng. Hai người bước nhăm vào một vũng ướt đọng trên đường. Ngó nhau. Cười sung sướng. Chàng ngó bụi hoa quỳ. Lũ hoa quỳ ngó lại chàng. Rồi bụi quỳ chợt chao nghiêng theo chiều một làn mưa. Những đóa quỳ chầm chầm chảy cái sắc vàng của chúng xuống nền lá xanh ướt. Mặt đất lại chao nghiêng và quay đi chầm chậm. Hình người con trai cùng người con gái cùng với chiếc dù cũng quay nghiêng. Chàng biết mình đang chao đảo. Mặt đất lại mềm ra, trơn trượt. Bụi quỳ, con đường và mọi thứ trên nó lại đầu mất nữa rồi. Chàng hoảng sợ vươn tay níu vào một hạt mưa nghiêng.

III

Có một ngôi trường nhỏ cách trung tâm thị trấn bốn cây số dọc một quốc lộ. Chàng, do những đũa đưa mà tình cờ đến trú ngụ trong một căn phòng vốn là lớp học của ngôi trường nọ. Căn phòng ở đầu dãy. Cách chừng hai mét là một hàng rào dâm bụt thưa ngăn cách ngôi trường và con lộ. Con lộ ở khúc qua trường là một triền dốc thoải thoai. Đối diện ngôi trường, phía bên kia đường là một tòa biệt thự kiểu không phải là xưa lắm. Có lẽ được xây cách đây vài chục năm thôi. Tòa nhà màu trắng, mái ngói đen, đằng trước có một sân xi-măng rất rộng dùng phơi cà phê. Trước sân có mấy cây cau, dọc quanh sân là những bụi hoa nhài, hoa ngâu mà hương của chúng, mỗi khi gió thoảng thuận chiều, dịu dàng lọt qua cửa sổ vào tận cái phòng học đang là nơi tạm nấu của chàng. Chàng ưa ra ngồi đầu hiên dãy lớp, dưới tán một cây bã đậu lá rất xanh, rợp bóng. Cây bã đậu đã rất già, ruột ở phía gốc nhiều chỗ rỗng đi tạo thành những bọng sâu kỳ bí. Mỗi trưa, nằm trong phòng, đôi lúc chàng giật mình khi những quả bã đậu già bắt chợt vỡ tung rụng vỏ khô xuống mái nhà và xuống sân thềm. Chàng hay theo dõi sinh hoạt bên căn nhà nọ- không có một chủ ý nào. Mà, chỉ vì, bên kia đường chỉ có duy nhất ngôi nhà ấy. Còn lại là những đồi trà trái dài bất tận. Và cũng vì chàng quá rỗi, và vì ngôi nhà ấy tuy không độc đáo nhưng có gì êm ả và kín đáo. Hằng ngày, từ rất sớm, đã thấy đông người làm công tộ tập trước sân. Từ đó họ rời nhà đi mang theo các nông cụ để đi làm trên những đồi trà, cà phê. Lại là, chỉ thấy những người làm công cho nhà ấy. Còn, chàng cũng để ý hoài mà chưa hề thấy các chủ nhân của nó. Dăm ngày rồi chút thắc mắc đó cũng không làm chàng bận tâm nữa.

Chiều tàn. Bóng đêm buông từng mảng nhá nhem không đều trên những đồi trà, trên tán mấy cây cau ngôi biệt thự bên kia, trên tán cây bã đậu mà chàng đang vu vơ ngồi dưới, mắt vu vơ dõi dọc con đường. Lại một chiều quá lặng lẽ buồn tênh.

Chợt nghe tiếng chuông ngân. Tiếng chuông báo lễ chiều vọng lại từ một giáo đường nhỏ nằm ven lộ cách chỗ chàng chừng vài trăm mét. Tiếng chuông trong trẻo, buông thong thả êm đềm và chìm dần vào những mảng bóng đêm đang quánh đặc hơn. Rồi trắng từ từ lên từ sau một ngọn đồi trà thấp phía bên kia đường. Trăng mười tám mọc hơi muộn, to, cũng còn khá đầy đặn. Trăng dần lên. Không gian xen kẽ những mảng sáng do trăng chiếu và những mảng tối mà bóng đêm ẩn náu trong những lùm cây bụi cỏ. Con đường vắng. Thi thoảng lắm mới có một chuyến xe đồ bằng vội băng vàng làm lũ côn trùng đang kêu râm ran giật mình im tiếng, lóng nghe một lát cái tiếng động bất thường kia, rồi trở lại bản hòa ca u buồn của chúng. Đã nghe tiếng chân bước trên đường của những người tan lễ chiều về. Thông thường, khoảng giờ này chàng ưa ở trong phòng nằm đọc sách

hoặc một mình đàn hát vu vơ, lòng nhung nhớ gia đình, bè bạn ở thành phố quê hương. Đêm nay, chợt lòng chùng chàng sợ chẳng dám vào phòng vì sẽ quá một mình. Chàng lần thân bước ra sát bờ giậu thấp ngăn trường với con đường. Chàng đứng đó. Buồn buồn nhìn theo những người tan lễ đang về. Họ đi từng tốp nhỏ. Trừ đám đưa trẻ con nói cười huyên náo, còn trên mặt những người lớn -chắc vì chỉ vừa sau lễ- nên có nét trầm ngâm. Bất chợt, giữa dòng người chậm chạp ngang qua đó có một cái gì đó chàng chưa kịp nhận thức, nhưng nó làm cắt ngang cái nhịp đều đều của trái tim chàng. Một tà áo dài màu tím- một sắc tím đậm mà chàng không biết chính xác gọi là gì- Tà áo tím sắc đã âm thầm lại đang ôm lấy một người con gái thân gầy, dáng còn âm thầm hơn cả màu áo nàng mang. Nàng đi rất chậm. Đầu hơi cúi. Mái tóc suôn dài đổ nghiêng một bên về phía chàng nhìn nên chàng không trông thấy mặt nàng. Tiếng guốc gỗ của nàng gõ nhịp đều đều, khe khẽ trên đường. Không hiểu sao. Cứ mỗi tiếng guốc vang, đầu khẽ, lại âm động hoài trong lồng ngực chàng và làm trái tim chàng như chững lại. Nỗi buồn nao từ tấm thân gầy kia sao lại gần gũi với chàng đến nhói lòng. Chàng cứ đứng nguyên, chết lặng, cho đến khi tiếng guốc cuối cùng tắt đi trong lồng ngực, thì chàng mới ngỡ ngàng nhận ra nàng đã khuất bóng tự bao giờ. Con đường cũng hết bóng người. Trăng lên ngang đầu ngọn cây ngôi biệt thự bên kia, méo mó hơn, có sắc đỏ lạ lùng. Chênh chéch một bên vầng trăng ấy là một vì sao lớn, bất động. Và chàng chợt nhận ra bản hòa ca của lũ côn trùng, bài ca có những âm gì như nỗi lòng day dứt luyện thương. Chàng ngẩng đầu ngó vầng trăng. Không hiểu sao chàng lại buông tiếng thở dài. Rồi, như kẻ mộng du chàng bước ra đường.

*

**

Liên tiếp mấy hôm sau, mà mỗi ngày con trăng một thêm gầy, chàng lại đợi chờ, không phải ở đầu hiên, mà đứng bên bờ giậu thấp chia cách phòng chàng với con đường. Chàng chờ từ khi ánh ngày bắt đầu phai, cho đến khi tiếng chuông giáo đường đổ từng hạt vào cái bóng đêm chạng vạng, đến lúc bắt đầu nghe tiếng chân đi, tiếng chuyện trò của những người tan lễ ra về. Và chàng lại được thấy nàng, vẫn trong tà áo dài màu tím nọ, tiếng guốc gỗ nhịp đều, khe khẽ trên đường, và mái tóc đổ nghiêng một bên vai về phía chàng làm che khuất mặt nàng. Và, vẫn như lần thấy đầu tiên, nàng luôn tan lễ về một mình, quá một mình. Và lạ lùng sao, dầu hết sức đợi chờ trông ngóng, mà bao giờ nàng cũng hiện ra trước chàng bất ngờ như thể tự bóng đêm. Và lại làm trái tim chàng chững lại, cho đến khi nàng lại mất dạng lúc nào chẳng biết rồi chàng mới khờ khạo bước ra đường.

Sau một tuần như thế, có đêm chàng ngỡ phải chẳng mình đang rơi vào một giấc mộng Liêu Trai. Chàng tự cười cho cái ngờ vực vợ vẫn nọ. Nhưng tệ hơn cả là chàng đâm mất ngủ, trong khi ban ngày, hễ nhắm mắt lại thì chàng lại bị cuốn ngay vào một giấc mơ màng. Và luôn luôn, bất cứ ở đâu, khi nào, chàng cũng mơ hồ nghe tiếng chuông nhà thờ đổ báo lễ chiều, và cái dáng gầy của nàng trong màu áo tím, và tiếng guốc gỗ gõ nhịp đều buồn bã trên đường. Mắt chàng đỏ hoe, người ốm rộc đi, và chàng bắt đầu mang dáng đi của một kẻ lạc hồn. Rồi, thay cho giấc ngủ, từng đêm, sau những cuộc đi ngơ ngẩn kiếm tìm sau một khi vụt mất bóng nàng mỗi lần tan lễ, chàng sinh một thói quen mới, là ôm đàn guitare ngồi dưới gốc cây bã đậu mà hát thâu đêm. Đầu tiên chàng hát những bài ca đã biết, nhưng rồi những lời ca vốn sẵn của chúng tự chúng chuyển dịch đổi thay do một đòi hỏi vô thức của lòng chàng, rồi cả những giai điệu gốc của chúng ngoài chủ định của chàng mà biến đổi cho đến lúc cuối cùng chúng hoàn toàn không còn là các giai điệu nguyên thủy nữa. Những bài tình ca của riêng chàng cứ thế ra đời, ngoài mong đợi, ngoài nhận biết của chàng.

Rồi một đêm, chẳng nhớ đã bao lâu kể từ lần đầu trái tim chàng chững lại bởi người con gái nọ, vẫn dưới gốc cây bã đậu, rất khuya, khi cả huyện lỵ đã im lìm, cả lũ côn trùng cũng kêu thưa, chàng đang ôm đàn, miên man, vô thức hát những bài tình ca rò rỉ ra đời không hay biết nọ của mình, thì bên kia đường, trên một ô cửa sổ soi ánh trăng mờ của tòa biệt thự nọ, chợt đập vào, không phải mắt, mà vào trái tim chàng, một mái tóc đổ nghiêng. Chàng lịm người, cây đàn im tiếng trong đêm, những âm thanh cuối cùng của những dây đàn bị đêm nuốt vào lòng, còn lời đang ca thì

chết đứng trên môi. Chàng bất động, cây đàn bất động cùng chàng, và bên kia đường, qua ô cửa kính soi ánh trăng mờ, mái tóc kia cũng đổ nghiêng bất động, và đêm cũng thế. Ngừng trôi.

*

**

Giấc ngủ trở lại với chàng. Những giấc ngủ bắt đầu rất muộn, sau những nửa đêm đứng bên này, dưới gốc cây bã đậu hoặc bên bờ giậu thất thòm ngóng qua tòa biệt thự bên kia đường, nơi những ngày này đôi lúc có bóng nàng hoặc thấp thoáng nơi ô cửa sổ, hoặc nhạt nhòa bên gốc mấy cây cau, nhưng lúc nào cũng cho mái tóc đổ nghiêng che khuất nửa mặt bên chàng -những giấc ngủ thường gãy vụn bởi những cơn mơ lúc đẹp như những câu chuyện Lưu Nguyễn, Từ Thức ngày xưa, lúc đầy những cảnh hình buồn thảm. Những lúc, khi êm đềm nuôi tiếc, khi bàng hoàng lo sợ, thức dậy từ những cơn mơ bị vỡ vụn đó, chàng, do một thói thức khản thiết lạ lùng, trong một trạng thái tinh thần mờ mịt, viết vội viết vàng, khi thì một từ duy nhất, khi là những tiếng kêu, khi là một bài thơ không thành hình dáng chi hết.

Những lời vụn, viết từ những lần sau những cơn mơ vụn, viết trên những mẫu giấy vụn đó chàng để vương vãi khắp phòng. Một đoạn thơ:

*Tôi với lũ côn trùng
Nửa khuya
Gọi mái tóc em đổ nghiêng qua ô cửa
Trăng khóc
Chảy lệ mềm
Một dòng lã
Nghiêng trên kính cửa
Một lời kêu:
Gió với em ơi!
Hát giùm vạt tóc
Cho tôi một lần thấy mặt con đau*

.....

Chàng dạo sau không còn đợi tiếng chuông nhà thờ nữa. Vì, chẳng hiểu sao, thôi thấy nàng lặng lẽ trên đường cùng những người tan lễ ra về. Nhưng rồi, một hoàng hôn kia, cách tròn một tháng kể từ bận đầu tiên trái tim chàng chững lại vì nàng, chàng chợt thấy mình đang bước bên nàng, trong những mảng đêm nhá nhem giữa bóng tối và con trăng mười tám. Chàng không hiểu sự ấy khởi, diễn ra sao, chỉ chợt thấy mình đang bước cạnh nàng, bắt đầu từ cổng giáo đường. Nàng, vẫn trong chiếc áo tím kia; chàng, bước với trái tim đập bằng nhịp vụn. Không ai nói gì, tóc nàng vẫn đổ nghiêng, chàng không dám nhìn nàng. Cứ thế họ đi, thật chậm, trăng cũng thế. Rồi chàng chợt thấy nàng ngừng bước, rồi chàng thấy hai người đang đứng trước cổng tòa biệt thự nhà nàng, ngang một trụ cổng lớn xây bằng đá phủ rêu dưới chân trụ mọc đầy một loài cỏ dại hoa vàng lấm tấm trong bóng đêm huyền ảo. Rồi nàng giơ tay, một bàn tay xanh xao có ngón gầy buồn, vén vạt tóc nghiêng, để lộ lần đầu tiên khuôn mặt mình dưới ánh trăng, một khuôn mặt có đôi mắt buồn còn hơn những ngón tay nàng. Nỗi buồn từ sâu trong mắt nàng thấm vào chàng. Chàng không ngắm nàng, không ngắm nhìn những chi tiết của khuôn mặt nàng, điều suốt bấy lâu chàng khao khát, mà ngắm nỗi buồn của nàng. Còn nàng, một tay giữ vạt tóc, lặng lẽ trong trăng.

- Sao thế em?

- -----

- Em buồn ư?

- Vâng! (mắt nàng đáp)

- Em còn quá trẻ!

- Vâng!-mắt nàng đáp buồn hơn.

- Sao em không nói?

- -----(mắt nàng không đáp.)

Nàng buông tay, vạt tóc rơi xuống che nghiêng, một đám mây đồng lúc che khuất vầng trăng. Hai người đứng lặng im, trăng thì đứng im lặng sau đám mây che. Một cánh chim đêm bay cắt đêm đen. Tiếng con chim vỗ như đập thẳng vào trái tim như đang quên nhịp đập của chàng.

- Sao em không nói?

- Vâng! Nàng đáp bằng vạt tóc nghiêng hơn.

- Sao em không nói?

- Vâng!- Nàng đáp bằng một rung động như thồn thức của bờ vai. Bấy giờ một cánh chim đêm lại cắt ngang bóng đêm đen, trăng nhô ra khỏi đám mây một chút, tỏa một ánh sáng vàng thóng đỏ lên bờ vai phủ tóc thồn thức của nàng rồi lại chìm lấp trong mây. Chàng muốn ôm lấy bờ vai kia trong một thức đẩy che chở nhưng nàng đột nhiên vụt chạy vào bên trong cổng rồi khuất sau mấy thân cây. Chàng đứng lặng trong đêm. Buông một tiếng thở dài. Lũ côn trùng chọt kêu râm ran vô nghĩa. Trăng ra khỏi mây đám mây. Một chuyến xe đêm vội vàng lao ngang, quét đèn pha thô bạo vào chàng đang chờ đợi bên trụ cổng. Đầu chàng ngập một nỗi buồn của một sự pha trộn giữa một thứ hạnh phúc và một nỗi buồn gì trĩu nặng. Chàng cúi xuống, không ý thức, ngắt một bông hoa vàng nhỏ li ti, cố nhìn nó trong bóng đêm đen. Rồi, lại như kẻ mộng du, chàng loạng choạng bước qua đường trở về gốc cây bã đậu. Chàng ngồi đó, mắt đăm đăm nhìn mãi vào ô cửa sổ bên kia, cho đến một lúc nào không rõ, chợt thấy, trong một thoáng trăng khuất khỏi mây, một vạt tóc buồn buồn đổ nghiêng qua cửa sổ. Có con chim đêm đâu đó rất gần kêu một tiếng khàn và dứt nghẹn làm lòng chàng như hoảng loạn.

*

**

.....

*em buông vạt tóc đêm
giấu che niềm thồn thức
của bờ vai
trăng khóc
trong mây
con chim đêm
khóc trên
những cành đêm
tóc em
chảy từng hàng nước mắt
lăn nghiêng
trên ô cửa
Đêm.*

Một chiều kia, do một thôi thúc bí ẩn nào mà khi mặt trời đang khuất dần sau dãy núi xa, chàng rời ngôi trường đang trọ mà băng qua phía đường bên kia, rồi ngược theo con dốc đi lững thững đến giáo đường. Bấy giờ chuông giáo đường bắt đầu đổ từng hạt vào trong bóng hoàng hôn. Chàng đứng bên cổng giáo đường đăm đăm mong chờ cho đến khi người cuối cùng đã khuất vào trong lòng giáo đường cũ kỹ chàng vẫn chẳng thấy bóng nàng. Một cái gì như nỗi nhớ làm đau đớn lòng chàng. Từng cơn. Nhức nhối. Lúc kéo dài, lúc thì chọt như một nhát dao đâm rất mạnh và đột ngột. Rồi, khi mặt trời đã khuất hẳn sau lưng núi, nhưng ánh tà dương vẫn còn làm đỏ một góc chân trời, thì một ma lực dắt chàng rời khỏi cổng giáo đường, đưa chàng rời khỏi con đường mà bước vạt vào sâu vào những ngọn đồi chè hoang phế. Bấy giờ đang mùa hoa của một loài cỏ có bông thành từng cọng mềm như mây, màu phơn phớt tím. Và một loại cỏ bông trắng như gòn. Những bụi chè lâu ngày không người xén có bụi đâm xơ xác, có bụi vươn ngọn um tùm chen với cỏ. Màu bông cỏ tím,

trắng, đắm trong cái ánh sáng bùng lên hết sức trước khi tắt hẳn của một ngày tạo một thảm màu buồn khôn tả, thi thoảng lại dập dờn xao động bởi một làn gió nhẹ không sao định hướng từ đâu tới.

Rồi, giữa cơn đi vật vờ kia, giữa màu hoa cỏ bất tận buồn trong ánh hoàng hôn nọ, chàng ngỡ ngàng trông thấy nổi lên rất mơ hồ như có như không bóng một người con gái. Nàng!

Rồi, họ bước đến bên nhau. Cơn ngỡ ngàng của chàng trong phút chốc chẳng còn, mà thay vào đó là một cảm giác gì hết sức tự nhiên trong việc hai người đến đây, trong ánh hoàng hôn cuối, giữa mênh mông ắng lặng của những ngọn đồi chè hoang phế, và màu cỏ tím, trắng buồn câm lặng. Họ bước tới bên nhau. Rồi, chẳng bảo gì, họ cứ cùng nhau bước hoang vu. Chàng ngó những ngón tay nàng. Chúng gầy, buồn đến xót lòng chàng. Mà mắt nàng, như lần nào, tỏa những ánh buồn còn hơn nỗi buồn mang trên những ngón tay nàng. Ngang một gốc cây keo hoa vàng đã rất già có những cành xương xẩu lơ thơ lá, không bảo nhau mà hai kẻ cùng dừng bước, rồi cùng ngồi xuống bên nhau, chia cách nhau bởi một bụi cây mắc cỡ mà bao lá của nó đều đang khép ngủ, còn những bông phốt hồng bé nhỏ của nó thì sáng lờ mờ trong bóng hoàng hôn.

Hết

[]

THÁP MASLOW

Bất chợt, chàng thấy mình đang đứng giữa đường. Trên đầu, vài con én lượn, một giải mây trắng nhợt. Mặt trời vàng tái. Gió lay lắt từng cơn. Chàng, chợt nhiên, không làm sao nhớ nổi mình đang muốn qua phía bên nao của con đường.

Vang lên những tiếng còi xe, nghe vừa gần vừa xa. Lướt qua những khuôn mặt trông nửa hư nửa thực.

Rồi, mưa rơi.

Mưa rơi.

[]